

Duistere Verlangen 2

Romy Verbruggen

Copyright © 2026 Romy Verbruggen

Alle rechten voorbehouden.

Geen enkel deel van deze publicatie mag worden gereproduceerd of opgeslagen in een retrieval-systeem.

of verzonden in welke vorm of op welke wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Tweede editie

Proloog

Sommige liefdes beginnen met een kus.

Bij ons begon het met bloed.

Ik heb altijd geweten dat Damon geen veilige man was.

Hij was vuur in menselijke gedaante – prachtig om te zien, dodelijk om aan te raken. En toch liep ik recht zijn vlammen in, alsof ik nooit had geleerd wat het betekende om te branden.

We vochten. Tegen elkaar. Tegen de wereld. Tegen het verleden dat ons als een schaduw omsloot.

Maar het gevaar kwam nooit alleen van buitenaf.

Het zat in hem.

En misschien zit er nog wel meer in mij.

De nacht dat alles veranderde, stond ik in de gang van ons huis terwijl de regen tegen de ramen kletterde. Mijn hart bonkte hevig, alsof het wist wat ik nog steeds weigerde toe te geven. Damon stond voor me – donker, intens, met die blik die me altijd deed aarzelen tussen angst en verlangen.

'Wat er ook gebeurt,' fluisterde hij, zijn stem laag en gevaarlijk kalm, 'ik zal je nooit laten gaan.'

Jij.

Dat woord had betekenis gekregen. Meer dan hij ooit had gevoeld. Meer dan ik ooit had gewild.

Buiten kwam een auto tot stilstand — te langzaam.

Vanbinnen voelde ik het oude gevaar weer tot leven komen.

We dachten dat we de storm hadden overleefd.

Maar sommige stormen verdwijnen niet zomaar.
Ze wachten.

Totdat je iets hebt om van je af te pakken.
En deze keer hadden we alles te verliezen.

Hoofdstuk 1

Zes maanden later.

Damon stond bij het raam van hun nieuwe appartement – kleiner dan het huis dat ze ooit hadden gehad, maar veilig, anoniem, een plek waar niemand hen kende. De stad strekte zich beneden uit, een andere stad nu, ver weg van waar Ana was, ver weg van het leven dat ze hadden opgebouwd.

Ver van hun dochter.

Zijn hand klemde zich vast aan de vensterbank tot zijn knokkels wit werden. Elke dag was hetzelfde: wakker worden, beseffen dat Ana weg was en proberen een reden te vinden om uit bed te komen. Sommige dagen lukte het. Andere dagen – andere dagen bleef hij daar liggen, starend naar het plafond, Selena's hand in de zijne als enige houvast in de realiteit.

De rechtbank had geoordeeld dat ze "geen veilige omgeving konden bieden" vanwege hun "betrokkenheid bij criminele elementen". Het deed er niet toe dat Damon al jaren clean was. Het deed er niet toe dat ze Ana altijd hadden beschermd. Waar het om ging, was dat er twee keer was geprobeerd hun dochter te ontvoeren.

De rechter had besloten dat Ana beter af zou zijn – veiliger – bij pleegouders zonder gevaarlijk verleden.

Selena had in de rechtszaal geschreeuwd. Gesmeekt. Damon had er gewoon bij gezeten, verdoofd, terwijl ze Ana wegdroegen – hun kleine meisje hilde, haar armen naar hen uitgestrekt.

"Mama! Papa!"

Die laatste schreeuw zou hem tot aan zijn dood blijven achtervolgen.

'Je komt te laat.' Selena's stem klonk van achter hem, zacht maar met de constante bezorgdheid die nu in haar toon doorklonk. 'Je therapieafspraak is over twintig minuten.'

"Ik weet het." Hij draaide zich niet om. "Ik—ik moet gewoon—"

'Ik weet het.' Ze liep naar hem toe, sloeg haar armen van achteren om zijn middel en liet haar wang tegen zijn rug rusten. 'Maar je hebt ermee ingestemd. We waren het er allebei mee eens: therapie, twee keer per week. Het helpt.'

'Echt?' Zijn stem klonk bitter. 'Want ik voel nog steeds... ik kan haar nog steeds niet uit mijn hoofd zetten. Haar gezicht toen ze...'

"Stop." Selena hield haar steviger vast. "We kunnen niet – als we in dit moment blijven hangen, overleven we dit niet."

Hij draaide zich eindelijk om en keek op haar neer. Ze zag er beter uit dan een paar maanden geleden – niet goed, maar beter. De donkere kringen onder haar ogen waren minder zichtbaar geworden. Ze glimlachte nu af en toe, ook al bereikte die glimlach niet altijd haar ogen.

'Hoe doe je dat?' vroeg hij. 'Hoe functioneer je?'

'Nee,' zei ze. Ze raakte zijn gezicht aan, haar duim streek langs het litteken van die nacht in de kelder – een blijvende herinnering, net als de ribben die nog steeds pijn deden als het regende. 'Ik doe alsof. Elke dag sta ik op en doe ik alsof het goed gaat. En soms – voor korte momenten – voelt het bijna echt.'

Hij trok haar in zijn armen en hield haar stevig vast. Ze paste perfect, zoals altijd. In chaos, in verdriet, in pijn – ze hadden elkaar nog steeds.

Het voelde als alles en niets tegelijk.

"Ik hou van je," fluisterde hij in haar haar. "Ik weet niet hoe ik dit zonder jou zou moeten doen."

'Gelukkig hoef je dat niet.' Ze trok zich terug en keek hem aan. 'Ga. Naar therapie. Praat over wat je moet bespreken. En vanavond—' Haar hand gleed over zijn borst en rustte op zijn hart. 'Vanavond ben ik hier. Wij zijn hier. Samen.'

Hij kustte haar – langzaam, diep, en legde al zijn onuitgesproken emoties erin. Toen hij zich terugtrok, waren ze allebei buiten adem.

"Vanavond," beaamde hij.

□

Therapie was moeilijk. Het was altijd moeilijk.

Dr. Morrison was goed in haar werk, geduldig en oordeelloos. Maar praten over Ana, over het verlies, over de schuld die Damon met zich meedroeg – het was alsof ze wonden openreet die nog maar net begonnen waren te genezen.

"Je kunt jezelf niet blijven straffen," zei dokter Morrison, niet voor de eerste keer. "Wat er is gebeurd – de gevaren waaraan je familie is blootgesteld – daar heb je niets aan kunnen doen."

'Maar dat waren ze wel.' Damon balde zijn vuisten. 'Elke dreiging, elke aanval – het kwam voort uit mijn verleden. Uit keuzes die ik heb gemaakt.'

'Keuzes die je maakte om te overleven. Keuzes die je niet meer maakte toen je kon.' Ze boog zich voorover. 'Damon, je bent niet meer de man die je was. Maar je lijdt nog steeds onder de gevolgen van zijn daden. Dat is niet eerlijk, maar het is de realiteit.'

"En Ana lijdt er ook onder. Door mij."

"Ana is veilig. Er wordt goed voor haar gezorgd. En als ze ouder is, als de situatie stabiel is, bestaat de kans dat jullie weer contact met elkaar kunnen hebben. De rechter heeft die mogelijkheid niet definitief gesloten."

"Vijf jaar." Dat getal voelde als een steen in zijn maag. "Minimaal vijf jaar voordat we überhaupt een verzoek tot omgang kunnen indienen."

'Het is tijd om te genezen. Om te bewijzen dat je een stabiel leven kunt bieden.' De stem van Dr. Morrison werd zachter. 'En het is tijd om je relatie met Selena weer op te bouwen. Jullie hebben trauma's en verlies meegemaakt – dingen die de meeste stellen kapotmaken. Maar jullie zijn nog steeds samen. Concentreer je daarop.'

□

Hij kwam thuis in een leeg appartement. Selena had een bericht achtergelaten: boodschappen, terug rond zes uur.

Damon liep door de kamers, zijn vingers streelden de oppervlakken. Het voelde nog steeds vreemd, deze plek – geen echo's van Ana's lach, geen speelgoed verspreid over de vloer, geen kleine voetjes die hem kwamen begroeten.

Alleen stilte.

Hij stond ineens in wat Ana's kamer zou zijn geweest als ze haar nog hadden gehad. De kamer was nu leeg – alleen vier muren en een raam. Selena weigerde de kamer te versieren, weigerde te erkennen dat Ana niet meer terug zou komen.

Damon begreep het. Sommige pijnen waren te groot om te verdragen.

Zijn telefoon trilde. Een bericht van Selena:

Blijf waar je bent. Kom niet naar buiten. Ik leg het uit als ik thuiskom.

Hij fronste zijn wenkbrauwen en typte terug: Is alles in orde?

Ja. Geloof me. Blijf binnen.

Een gevoel van onrust knaagde aan hem, maar hij deed wat ze vroeg. Hij liep ijsberend door het appartement en keek om de paar minuten uit het raam.

Dertig minuten later hoorde hij haar sleutel in het slot. De deur ging open en Selena stormde naar binnen – haar ogen wild, haar ademhaling onregelmatig.

'Wat is er gebeurd?' Damon stond meteen voor haar. 'Selena—'

"Ik zag haar." De woorden kwamen eruit als een snik. "In de supermarkt. Ana. Met haar—met haar pleegmoeder."

Damons hart stond stil. "Jij—wat—"

"Ze zat in een karretje. Ze lachte. Ze zag er... mijn God, Damon, ze zag er gelukkig uit." De tranen stroomden over haar wangen. "En ik wilde... ik wilde naar haar toe rennen, haar optillen, maar ik kon het niet. Ik bleef daar staan en keek toe en..."

Hij trok haar in zijn armen en hield haar vast terwijl ze snikkend beefde. "Het spijt me. God, het spijt me zo."

"Ze zag me niet eens. Ze keek dwars door me heen." Selena klemde haar vingers om zijn shirt. "Onze dochter, en zij... zij herkent me niet meer."

"Ze is vijftien maanden oud. Ze is te jong om—" Maar de woorden klonken hol, zelfs toen hij ze uitsprak.

"Ik wil haar terug." Selena's stem klonk gedempt tegen zijn borst. "Ik wil onze baby terug."

'Ik ook.' Hij kuste haar op haar hoofd. 'Elke dag, elk moment – ik ook.'

Zo stonden ze lange tijd – twee gebroken mensen die zich aan elkaar vastklampten, de enige constante in een wereld die alles van hen had afgenomen.

□

Die avond konden ze allebei niet eten. Selena smeed haar eten naar binnen; Damon staarde naar zijn bord.

"We moeten hier een einde aan maken," zei Selena uiteindelijk, met een vlakke stem. "Dit—dit lijden. Het maakt ons kapot."

"Hoe stop je met lijden over—"

'Ik weet het niet.' Ze liet haar vork vallen. 'Maar ik kan zo niet verder leven. Rondlopen als een spook, wachtend op iets dat misschien nooit zal gebeuren.'

Damon reikte over de tafel en pakte haar hand. "Wat bedoel je?"

"Ik stel voor dat we proberen te leven. Echt te leven." Haar vingers verstrengelden zich met de zijne. "We hebben elkaar nog. Dat moet toch iets betekenen."

"Het betekent alles."

'Laten we dan—' Ze pauzeerde even en haalde diep adem. 'Laten we ons herinneren wie we waren. Vóór Ana. Voordat alles zo ingewikkeld werd. We waren gelukkig, Damon. We hadden passie. We hadden—'

"Wij," besloot hij. "Wij hadden onszelf."

'Ja.' Een kleine glimlach – de eerste echte glimlach die hij in maanden had gezien. 'Laten we die dan weer terugvinden. Niet morgen. Niet volgende week. Nu.'

Ze stonden tegelijk op en bewogen zich rond de tafel tot ze elkaar ontmoetten. Damon pakte haar gezicht vast, zijn voorhoofd rustte tegen het hare.

"Ik ben bang," gaf hij toe. "Bang dat als we proberen gelukkig te zijn zonder haar, het zal voelen alsof we haar vergeten."

"We zullen haar nooit vergeten." Selena legde haar handen over de zijne. "Maar we moeten stoppen met leven in het verdriet. We moeten elkaar weer vinden."

Hij kustte haar – niet de droevige, wanhopige kussen die ze maandenlang hadden uitgewisseld. Dit was anders. Hongerig. Verlangend. Een herinnering aan wat ze ooit hadden gehad – en wat ze nog steeds zouden kunnen hebben.

Haar handen gleden onder zijn shirt en voelden zijn warme huid en gespannen spieren. "Slaapkamer," fluisterde ze tegen zijn lippen.

"Te ver." Hij tilde haar op, haar benen om hem heen geslagen terwijl hij haar tegen de dichtstbijzijnde muur drukte.

"Hier?" Haar ogen werden groot van verbazing.

"Hier. Nu." Hij kuste haar nek, zijn tanden raakten haar gevoelige huid. "Ik heb je nodig. Ik heb geen geduld voor het bed."

"Neem me dan mee." Haar hoofd viel achterover tegen de muur. "Geen tederheid. Geen—geen voorzichtigheid. Gewoon—"

"Ruw?"

"Ja." Het woord ontsnapte haar ademloos.

Hij trok haar dicht tegen zich aan, de aarzeling werd overschaduwd door urgentie en behoefte. Hun bewegingen waren intens, gedreven door maandenlang onderdrukt verdriet en verlangen, het soort dat gevoeld moest worden in plaats van uitgesproken. De wereld kromp ineen tot warmte, tot ademhaling, tot het geluid van elkaars namen.

"Ik hou van je," gromde Damon tegen haar huid.

'Laat het me zien,' fluisterde Selena, terwijl ze hem met haar vingers vastgreep alsof ze zich aan iets stevigs vastklampte.

Ze verloren zich in elkaar – geen verleden, geen rechtszaal, geen stilte – alleen het huidige moment en het onweerlegbare bewijs dat ze nog leefden.

Toen het voorbij was, bleven ze in elkaar verstrengeld liggen, buiten adem en trillend.

"We zijn een puinhoop," mompelde Selena.

"Dat waren we altijd al." Zijn vingers gleden door haar haar. "Maar we zijn onze eigen puinhoop."

Ze glimlachte – echt glimlachte, haar ogen straalden eindelijk mee. "Wanneer hebben we ons voor het laatst zo gevoeld?"

"Veel te lang." Hij kuste haar op haar voorhoofd.

"Dus we doen het nog een keer?"

"Absoluut."

Die nacht vonden ze elkaar weer terug – niet alleen in een gevoel van urgentie, maar ook in nabijheid, in het lachen, in de langzame herontdekking van huid, adem en warmte.

En voor het eerst in maanden viel Damon in slaap zonder dat Ana's gegil in zijn oren nagalmde.

Het was met Selena's zachte ademhaling tegen zijn nek, en het fragiele besef dat ze – ondanks alles – elkaar nog steeds hadden.

En misschien, heel misschien, zou dat genoeg zijn.

Voorlopig dan.

Dat was genoeg.

Hoofdstuk 2

Twee weken later werden ze wakker en zagen ze het zonlicht door de ramen naar binnen stromen, wat een zeldzaam gevoel van lichtheid opriep.

'Laten we ergens heen gaan,' zei Selena plotseling, terwijl ze haar hoofd op Damons borst liet rusten. 'Weg van hier. Gewoon... weg.'

'Waar?' Zijn vingers tekenden lusteloze patronen op haar blote schouder.

"Ik weet het niet. Ergens waar we niet constant zijn—waar we niet aan denken—" Ze stopte, nog steeds niet in staat om Ana's naam uit te spreken zonder pijn.

'De bergen?' opperde Damon. 'Er is een wandelroute op ongeveer een uur lopen hiervandaan. Nikolai vertelde me erover – prachtige uitzichten, geen mensen.'

"Perfect." Ze kuste zijn borst. "Laten we vandaag gaan. Nu."

Een uur later zaten ze in de auto en lieten de stad achter zich. Selena had een rugzak ingepakt met water, snacks en een deken. Damon droeg comfortabele kleding – iets wat hij zelden deed, aangezien hij gewend was aan pakken en nette overhemden.

Ze zagen er heel normaal uit. Net als ieder ander stel dat van een dagje buiten geniet.

Je zou bijna vergeten dat hun levens in duigen lagen.

Het pad was precies zoals Nikolai het had beloofd: weelderig groen, dichte bomen en het geluid van een kreek in de verte. Ze liepen hand in hand en praatten over kleine dingen, waarbij ze de grotere onderwerpen die altijd op de achtergrond speelden, vermeden.

'Hoor je dat?' Selena stopte abrupt en kantelde haar hoofd.

Damon luisterde. Daar – zwak maar onmiskenbaar – muziek. Een baslijn die door de bomen pulseerde, het ritme van drums.

"Is er—is er hier een festival?" Selena's ogen lichtten op van nieuwsgierigheid.

"Voor zover ik weet niet." Damon fronste zijn wenkbrauwen. "Wil je het misschien eens bekijken?"

"Ja." Ze trok al aan zijn hand. "Kom op."

Ze volgden het geluid en verlieten het hoofdpad voor een smaller pad dat dieper het bos in leidde. De muziek werd luider, stemmen vermengden zich ermee – gelach, geschreeuw, het geluid van mensen die zich vermaakten.

Vervolgens braken ze door de bomen heen en kwamen op een open veld terecht.

Selena hield haar adem in.

Het was magisch. Tientallen mensen – misschien wel honderd – dansten rond een klein podium waar een band speelde. Geen mainstream muziek, maar iets donkerders, elektronisch met tribale drums op de achtergrond. Lichtjes waren tussen de bomen gespannen en knipperden in verschillende patronen. Langs de randen stonden kraampjes – sommige verkochten drankjes, andere kunst en handgemaakte sieraden.

Het voelde... verborgen. Geheim. Als iets onofficieels.

"Dit is—wauw." Selena draaide zich langzaam om en nam alles in zich op.

Een vrouw met dreadlocks en een brede glimlach kwam op hen af, met twee borrelglaasjes gevuld met een felblauwe, gloeiende vloeistof.

"Nieuwkomers!" Ze drukte de glazen in hun handen. "Welkom bij de Midnight Gathering. De eerste drankjes zijn van het huis."

'Wat is dat?' vroeg Damon, terwijl hij de vloeistof argwanend bekeek.

"Magie." De vrouw knipoogde. "Vertrouw me. Je zult het leuk vinden."

Selena keek Damon vragend aan. Hij haalde zijn schouders op – waarom niet? Ze hadden toch niets meer te verliezen.

"Op een nieuw begin," zei Selena, terwijl ze haar glas hief.

"Om te vergeten," voegde Damon eraan toe.

Ze dronken de shotjes achterover. Het brandde in zijn keel – scherp en zoet tegelijk, met een kruidige nasmaak die Damon niet kon thuisbrengen. Bijna meteen voelde hij iets – een warmte die zich door zijn borst verspreidde, een licht gevoel in zijn hoofd.

'Wat zat daarin?' giechelde Selena, een geluid dat hij al maanden niet meer had gehoord.

'Wil je het echt weten?' grijnsde de vrouw. 'Geniet er gewoon van. Dans. Leef.' Ze verdween in de menigte.

De muziek veranderde – sneller nu, aanstekelijk. Selena begon bijna instinctief te bewegen, haar heupen wiegend op de maat.

"Dans met me," zei ze, terwijl ze haar hand uitstak.

"Ik dans niet—"

"Vanavond wel." Ze trok hem de menigte in.

Aanvankelijk was Damon stijf en ongemakkelijk. Maar de muziek – en wat er ook in die scène te zien was geweest – werkte in op hem. Zijn spieren ontspanden. Zijn remmingen vervaagden.

En Selena—God, Selena. Ze bewoog zoals hij haar in jaren niet had gezien—vrij, wild, haar lichaam meebewegend met de muziek. Haar ogen waren gesloten, haar hoofd achterover, volledig opgeslokt door het moment.

Hij trok haar tegen zich aan, zijn handen vonden haar heupen en leidden haar bewegingen tegen de zijne. Ze pasten perfect bij elkaar, zoals altijd, hun lichamen vonden een ritme dat meer was dan alleen de muziek.

"Dit—" Selena opende haar ogen en keek hem aan. "Dit voelt goed."

"Ja." Zijn voorhoofd drukte tegen het hare. "Dat klopt."

Ze dansten minutenlang, misschien wel urenlang. De tijd vervaagde. Andere dansers raakten hen aan, allemaal gevangen in dezelfde collectieve trance.

Er kwam weer een dienblad met shotglaasjes voorbij – dit keer rode. Selena pakte er zonder aarzeling twee en gaf er één aan Damon.

"Een andere?"

"Waarom niet?" Hij was allang niet meer voorzichtig, hij had zich al niet meer ingehouden.

Ze dronken, hun blikken op elkaar gericht. Deze was minder branderig, gleed soepeler naar binnen – maar had een sterkere impact. Damon voelde zijn hoofd aangenaam duizelen. Alles voelde intenser aan – het geluid van Selena's lach, de warmte van haar huid, de manier waarop haar lichaam tegen het zijne bewoog.

'Ik wil je,' fluisterde hij in haar oor, terwijl zijn handen lager gleden.

'Hier?' Haar ogen fonkelden speels. 'Met al die mensen hier omheen?'

"Ergens." Hij kuste haar in haar nek. "Nu."

Selena keek om zich heen. Niemand lette op – iedereen was in zijn eigen wereld verzonken. Achter de lichtjes boden de bomen schaduw en privacy.

"Kom." Ze pakte zijn hand en leidde hem weg van de dansvloer.

Ze vonden een donkerder plekje tussen de bomen – ver genoeg voor privacy, maar dichtbij genoeg zodat de bas nog door de grond trilde.

Damon trok haar dicht tegen zich aan en kustte haar hartstochtelijk. Selena trok aan zijn shirt, haar vingers drongen in zijn rug.

"We zouden betrappt kunnen worden," mompelde hij.

'Laat ze maar gaan.' Ze glimlachte tegen zijn lippen. 'Ik wil niet wachten.'

De rest van de wereld verdween – muziek, licht, mensen – totdat alleen zij overbleven, buiten adem en vol verlangen. Ze klampten zich aan elkaar vast alsof ze iets wilden bewijzen: dat ze nog leefden, nog steeds in staat waren tot verlangen, nog steeds in staat waren om iets anders dan verdriet te voelen.

Daarna lachten ze zachtjes, terwijl ze hun kleren rechte trokken en hun handen elkaar nog steeds raakten alsof ze het contact niet wilden verbreken.

"Dat hebben we net gedaan," zei Selena, blozend en stralend.

"Ja," antwoordde Damon lachend – een rauw, authentiek geluid. "Dat hebben we gedaan."

Ze keerden hand in hand terug naar het festival.

De nacht vloeiده over in meer dansen, meer drinken, meer momenten waarop hun lichamen schaamteloos tegen elkaar drukten. Ze kusten elkaar openlijk midden in de menigte, zonder zich erom te bekommeren wie hen zag.

"Ik denk dat ik dronken ben," gaf Selena uiteindelijk toe, terwijl ze tegen hem aan leunde.

"Ik weet het wel," lachte Damon. "Maar ik ben ook gelukkig. Voor het eerst in... ik weet het niet eens meer."

'Ik ook.' Ze leunde tegen hem aan. 'Kunnen we hier voor altijd blijven?'

"Ik wou dat het kon." Hij kuste haar bovenkant van haar hoofd. "Maar dit—dit is goed. Voor nu is het genoeg."

Ze bleven tot de lucht lichter werd, tot de muziek zachter werd en de menigte uitdunde.

De wandeling terug naar de auto verliep langzamer, gevuld met gelach en struikelende stappen. Damon duizelde – niet alleen van de alcohol, maar van pure vreugde. Echte, onvervalste vreugde.

"Vandaag was—" begon Selena.

"Ik weet het." Hij opende het portier voor haar. "Het was perfect."

Ze reden zwijgend naar huis, maar het was een aangename stilte. Haar hand rustte op zijn dij, zijn hand bedekte de hare.

Terug in het appartement stroomde het zonlicht door de ramen naar binnen.

"We zien er niet uit," zei Selena, terwijl ze hun spiegelbeeld in de gangspiegel bestudeerde: warrig haar, uitgesmeerde make-up, verkreukelde kleren.

"Een prachtige chaos." Damon sloeg zijn armen van achteren om haar heen.

Even heel even keken ze gewoon gelukkig. Zoals ze ooit waren geweest.

"Ik wil meer van dit soort avonden," fluisterde Selena. "Meer momenten waarop we gewoon... zijn."

"Dan hebben we ze." Hij draaide haar naar zich toe. "We bouwen iets nieuws. Stukje voor stukje."

"Zonder Ana." De woorden kwamen er zachtjes uit, de waarheid die ze allebei hadden vermeden.

"Voorlopig zonder Ana," corrigeerde Damon zachtjes. "Maar niet voor altijd. Ik weiger te geloven dat het voor altijd is."

"En als dat zo is?"

'Dan hebben we elkaar nog.' Hij raakte haar gezicht aan. 'En misschien... misschien is dat genoeg om op voort te bouwen.'

Ze kusten elkaar – dit keer zachtjes, teder. Niet wanhopig, niet wild. Iets wat aanvoelde als hoop.

"Bed," mompelde Selena.

"Eerst douchen," grijnsde hij. "We ruiken naar... ik weet niet eens waarnaar."

'Wiet, zweet en vrijheid,' lachte ze. 'Kom op.'

Onder de warme straal van de douche wasten ze elkaar langzaam en teder. Zijn handen bewogen nu met tederheid over haar lichaam in plaats van met haast.

'Ik hou van je,' zei hij, terwijl hij zijn voorhoofd onder water tegen het hare legde. 'Ik weet dat ik het vaak zeg, maar—'

'Zeg het nog eens,' fluisterde ze.

"Ik hou van je, Selena. Meer dan van mijn leven. Meer dan van ademhalen. Jij bent de reden dat ik doorga."

'Ik ook.' Ze sloeg haar armen om hem heen. 'Wij zijn de reden. Niet de pijn. Niet het verlies. Wij.'

Ze gingen schoon en uitgeput naar bed en kropen dicht tegen elkaar aan onder de dekens.

Voor het eerst in maanden vielen ze in slaap zonder angst, zonder nachtmerries.

Twee mensen die elkaar vasthouden.

En dat was – voorlopig – genoeg.

Meer dan genoeg.

Het was alles.

Hoofdstuk 3

De Midnight Gathering werd hun toevluchtsoord. Elke twee weken, als de maan vol was, keerden Damon en Selena terug naar het bos, naar de muziek, naar de vrijheid die ze nergens anders konden vinden.

Het was de derde keer dat ze hen ontmoetten.

Selena danste met gesloten ogen, helemaal opgaand in de muziek. Damon stond aan de bar te wachten op zijn drankjes toen een vrouw naast hem kwam staan – wild rood haar, tatoeages die zich over haar armen slingerden, ogen zo groen dat ze bijna gloeiden in het flikkerende licht.

"Je vriendin danst prachtig," zei ze, terwijl ze naar Selena knikte.

"Mijn vrouw," corrigeerde Damon zichzelf automatisch.

"Nog beter." De vrouw grijnsde. "Ik ben Raven. En dat—" "Ze wees naar een man op de dansvloer, niet ver van Selena vandaan. "Dat is mijn man, Cain."

Damon volgde haar blik. De man was lang, gespierd, met lang donker haar dat in een knot was gebonden. Hij bewoog zich met een souplesse waardoor Damons eigen dans er stijfjes bij afstak; handen omhoog, lichaam volledig overgegeven aan de muziek.

'Aangenaam kennis te maken,' zei Damon beleefd, niet zeker waarom deze vrouw hem aansprak.

'Je komt hier vaak,' zei Raven – geen vraag. 'We hebben je gezien. De laatste twee keer. Jullie hebben allebei...' Ze pauzeerde even en bekeek hem aandachtig. 'Jullie hebben allebei een verhaal. Een duister verhaal.'

Damon verstijfde. "Ik weet niet wat je—" "

"Ontspan je," lachte Raven. "We hebben hier allemaal verhalen. Daarom komen we hier. Om te ontsnappen. Om te vergeten. Voor een paar uur zijn we gewoon... vrij."

De barman gaf Damon de drankjes. Hij aarzelde even en zei toen: "Wil je... wil je mijn vrouw ontmoeten?"

"Dat zou ik geweldig vinden." Ravens glimlach werd breder.

Ze liepen samen naar de dansvloer. Selena opende haar ogen toen Damon haar schouder aanraakte, haar glimlach verdween een beetje toen ze de vreemdeling zag.

"Selena, dit is Raven," zei Damon, terwijl hij haar een drankje aanreikte. "En haar man is—"

"Daar." Raven wenkte Cain naar zich toe. Hij kwam meteen, zijn arm gleed automatisch om haar middel toen hij haar bereikte.

"Dit zijn Damon en Selena," zei Raven. "Ik dacht: misschien hebben we wel wat gemeen."

Selena wisselde een blik met Damon. Er was iets in de manier waarop Raven naar hen keek – minder nieuwsgierigheid, meer herkenning. Alsof ze iets zag wat anderen ontging.

'Laten we naar een rustigere plek gaan,' stelde Cain voor, met een diepe, zachte stem. 'Het is hier te lawaaierig.'

Ze vonden een plekje aan de rand van het festivalterrein waar de muziek nog wel te horen was, maar niet overweldigend. Ze gingen zitten op boomstammen die in een losse cirkel waren neergelegd, als een geïmproviseerd kamp.

"Dus," zei Raven, terwijl hij tegen Cain aanleunde. "Vertel eens. Wat brengt je hier? Behalve de muziek dan."

Selena keek naar Damon. Hij knikte even kort.

"We hebben iemand verloren," zei Selena voorzichtig. "Iemand die heel belangrijk voor ons was. En dit helpt. Even vergeten, al is het maar voor even."

"Je dochter." Geen vraag. Ravens ogen verzachtten van begrip.

"Hoe—" Selena hield haar adem in.

"We kunnen het zien. Aan de manier waarop jullie dansen. Aan de manier waarop jullie elkaar vasthouden – alsof jullie doodsbang zijn om elkaar los te laten." Raven reikte naar Selena's hand en raakte die aan. "Wij hebben ook iemand verloren. Niet een kind – Cains broer. Twee jaar geleden."

"Hij was meer dan een broer," voegde Cain eraan toe, terwijl zijn kaak zich aanspande. "Hij was mijn beste vriend. Vermoord. Op het verkeerde moment op de verkeerde plaats."

"Het spijt me," zei Damon.

"Wij ook. Gecondoleerd met uw verlies," antwoordde Kaïn. "Zulke pijn verandert je. Maakt je anders."

"Scherper," zei Raven. "Ruwer aan de randen."

"Ja." Selena voelde een last van haar schouders vallen. Iemand die haar begreep. "Precies."

'Dus je komt hier,' vervolgde Raven. 'Je laat alles los. Een paar uur lang vergeet je de pijn. Je bent gewoon jezelf.'

"Hoe begrijp je dat dan?"

"Omdat wij hetzelfde doen," zei Cain met een kleine glimlach. "We komen hier, we drinken, we dansen, we staan onszelf toe om iets anders te voelen dan verdriet."

"En elkaar," voegde Raven eraan toe, terwijl haar hand naar Cains dij gleed. "We hebben elkaar. Zo overleven we."

Er was iets in de manier waarop ze hem aanraakte – bezitterig maar open, onbeschaamd. Damon herkende het, want hij en Selena waren precies hetzelfde.

'Je begrijpt het wel,' zei Selena zachtjes.

"Ja," bevestigde Raven. "Sommige pijnen verdwijnen niet. Ze vervagen alleen aan de randen. Je leert ermee leven."

Het gesprek verliep daarna een stuk soepeler. Ze praatten over muziek, favoriete drankjes en de meest bizarre

festivalverhalen. Onder alles lag een onuitgesproken begrip: we zijn gelijk. We zijn gebroken, maar we zijn er nog steeds.

"Kom met ons dansen," zei Raven uiteindelijk, terwijl ze opstond en Selena de hand toestak. "Allebei."

Op de dansvloer vormden de vier een eigen kringetje. De muziek was nu sneller, het ritme bonkte door Selena heen als een tweede hartslag.

Raven danste zoals ze alles leek te doen: vol overgave, zonder aarzeling. Haar lichaam bewoog tegen dat van Cain aan, dan weer van hem af, en dan weer terug – een dans die zowel performance als intimiteit was.

"Ze zijn intens," fluisterde Selena in Damons oor.

"Net als wij," antwoordde hij.

En het was waar. Toen Cain Raven tegen zich aan trok, toen zij zich omdraaide en hem innig kuste zonder zich iets aan te trekken van wie er keek, zag Selena een weerspiegeling van zichzelf en Damon.

Het was alsof ik in een spiegel keek.

"Jullie zijn prachtig samen," zei Raven later, terwijl ze even pauzeerden voor een drankje. "Echt prachtig. Jullie hebben iets bijzonders. Die connectie waar mensen over praten, maar die ze zelden vinden."

'Jij ook,' antwoordde Selena. En ze meende het. De manier waarop Cain naar Raven keek – bezitterig, bewonderend, fel toegewijd – deed haar aan Damon denken.

"We doen ons best," zei Cain met een grijns. "We vechten hard. Maar we maken het nog harder goed."

"Subtiel," lachte Raven, terwijl hij hem een tik op zijn arm gaf.

"Heb ik dat nooit beweerd." Hij kuste haar slaap.

Naarmate de avond vorderde, vervaagde de grens tussen de twee stellen. Ze dansten samen – soms als duo's, soms

onschuldig van positie veranderend, allemaal meegesleept door de muziek.

Toen Selena naast Cain danste, terwijl Damon en Raven niet ver weg waren, voelde het niet vreemd. Het voelde natuurlijk. Alsof vier mensen, elk met hun eigen duisternis, een plek hadden gevonden waar ze konden ademen.

'Je man houdt van je,' zei Cain zachtjes terwijl ze zich verplaatsten. 'Ik zie het. Aan de manier waarop hij naar je kijkt – alsof je de enige persoon in de kamer bent.'

"Je vrouw ook," zei Selena met een glimlach. "Dat soort liefde is zeldzaam, hè?"

"Ongelooflijk zeldzaam," beaamde Cain. "Bewaar het goed. Wat er ook gebeurt."

Toen ze terugkeerden naar hun eigen partners, voelde het als thuiskomen.

"Ik hou van je," fluisterde Selena, terwijl ze haar armen om Damons nek sloeg.

"Ik hou ook van jou." Hij tilde haar iets op en draaide haar rond. "Altijd."

Ze kusten elkaar, en even vergat ze alles – de pijn, het verlies. Er was alleen dit: zijn lippen, zijn handen die haar vasthielden, de muziek die om hen heen heen pulseerde.

Toen ze elkaar loslieten, stonden Raven en Cain vlakbij, net zo innig met elkaar verstrengeld.

'Tot de volgende keer,' zei Raven terwijl de muziek langzamer werd. 'Je komt toch wel terug?'

"Ja," antwoordde Selena zonder aarzeling. "We komen terug."

Ze wisselden telefoonnummers uit – anonieme nummers, want alle vier begrepen ze de noodzaak van discretie – en beloofden elkaar weer te zien bij de volgende bijeenkomst.

Tijdens de autorit naar huis legde Selena haar hand op Damons dij.

"Ze waren net als wij," zei ze.

'Ik weet het.' Zijn hand legde hij op de hare. 'Het voelde goed. Mensen ontmoeten die het begrijpen.'

"Denk je dat we echt vrienden zullen worden?"

"Misschien," zei Damon met een lichte glimlach. "Er zijn wel vreemdere dingen gebeurd."

Twee weken later, bij de volgende Midnight Gathering, waren Raven en Cain er al en wachtten ze Damon en Selena op. Ze begroetten hen als oude vrienden – met knuffels en gelach.

Die avond dansten ze dicht tegen elkaar aan. Dronk meer. Voerden diepgaande gesprekken.

"Cain en ik hebben een regel," zei Raven op een rustiger moment, haar stem wat onduidelijk door de alcohol. "Volledige eerlijkheid. Altijd. Geen geheimen, geen leugens. Zelfs als het pijn doet."

'Hoe—hoe werkt dat?' vroeg Selena. 'Zijn sommige dingen niet beter onuitgesproken?'

"Nee," zei Raven vastberaden. "Want onuitgesproken zaken rotten. Ze groeien. En uiteindelijk vernietigen ze je." Ze keek naar Cain. "Vertel het ze. Over Marie."

Cains kaak spande zich aan. "Raven—"

"Ze moeten het weten. Als we echte vrienden willen zijn, moeten ze het weten."

Hij zuchtte en nam een flinke slok. "Drie jaar geleden heb ik—ik ben vreemdgegaan. Eén keer. Het betekende niets. Maar ik heb het Raven de volgende dag verteld."

Selena's ogen werden groot. Damon verstijfde naast haar.

'Ik heb hem vergeven,' zei Raven kalm. 'Omdat hij eerlijk was. Als hij had gelogen – als ik het op een andere manier had ontdekt – dan waren we hier niet geweest.'

"Het had ons bijna kapotgemaakt," gaf Cain toe. "Maar doordat we het samen hebben doorstaan, zijn we sterker geworden. Onze regel over eerlijkheid is ijzersterk geworden."

"We vertellen elkaar alles," zei Raven. "Elke angst, elk verlangen, elke duistere gedachte. En we oordelen niet. We accepteren het gewoon."

Selena keek Damon aan. Kon hij de vraag in haar ogen zien? Zouden we dat kunnen?

"We doen ons best," zei Damon langzaam. "Om eerlijk te zijn. Maar sommige dingen... sommige dingen zijn moeilijk om te delen."

"De moeilijkste dingen zijn de belangrijkste," zei Cain. "Geloof me maar."

Later, terwijl ze dansten, voelde Selena dat er iets veranderde. Deze mensen – deze vreemdelingen die niet langer als vreemdelingen aanvoelden – hadden iets bijzonders. Een openheid die beangstigend maar ook bevrijdend was.

"Wat denk je ervan?" fluisterde Damon in haar oor.

"Ik denk dat we van hen kunnen leren." Ze draaide zich om in zijn armen. "Volledige eerlijkheid. Zelfs als het ons bang maakt."

"Zelfs als het pijn doet?"

"Vooral als het pijn doet." Ze kuste hem. "Geen geheimen meer. Niet tussen ons."

'Afgesproken.' Hij kuste haar terug, innig en langdurig. 'Vanaf nu.'

De nacht ging verder en voor het eerst in maanden voelde Selena hoop. Nog niet de hoop dat Ana zou terugkeren, maar wel de hoop dat zij en Damon meer zouden kunnen worden dan alleen overlevenden.

Dat ze konden floreren.

Samen.

Met mensen die het begrepen.

En misschien – heel misschien – was dat genoeg om iets nieuws op te bouwen.

Een nieuw leven.

Een nieuw begin.

Een nieuwe kans op geluk.

Zelfs in het donker.

Vooral in het donker.

Hoofdstuk 4

De vriendschap met Raven en Cain groeide sneller dan Selena had verwacht.

Binnen een maand ontmoetten ze elkaar niet alleen meer op de festivals, maar ook daarbuiten: rustige diners in obscure restaurants, late avondwandelingen door de stad, spontane bezoeken aan elkaars appartementen.

"Je appartement is wel erg klein," merkte Raven op tijdens hun eerste bezoek, terwijl ze rondkeek. Er klonk geen oordeel in haar stem, alleen een constatering.

"We hebben bezuinigd," zei Damon kortaf. Hij gaf geen details – niet over de redenen, niet over Ana. Sommige wonden waren nog te vers.

Maar Raven knikte alsof ze het begreep zonder te vragen. "Cain en ik wonen in een loft. In een industriegebied. Het is... ruw. Maar het is van ons."

"Laat het ons zien," zei Selena impulsief. "Nu. Ik wil zien waar je woont."

Raven en Cain wisselden een blik – een heel gesprek in een seconde.

"Oké," zei Cain uiteindelijk. "Maar er zijn regels. In onze ruimte zijn we helemaal onszelf. Geen filters. Als dat te veel is..."

"Nee hoor," onderbrak Damon. "We kunnen het aan."

De loft was precies zoals Raven hem had beschreven: bakstenen muren, hoge plafonds en enorme ramen met uitzicht over de stad. Maar het was ook intiem. Overal kaarsen, zachte plajds over de meubels gedrapeerd en kunstwerken aan de muren die varieerden van prachtig tot verontrustend.

"Dit is... indrukwekkend," zei Selena, terwijl ze zich langzaam omdraaide om alles in zich op te nemen.

"Dankjewel." Raven gooide haar jas over een stoel. "Drankjes? We hebben—eigenlijk hebben we alles."

Ze namen plaats in de woonkamer: Raven en Cain op de ene bank, Damon en Selena op de andere. De whisky werd ingeschonken en de muziek werd zachtjes gezet.

"Nou," zei Raven, terwijl ze haar benen onder zich trok. "Tijd voor volledige eerlijkheid. Vraag ons alles. Wat je maar wilt. We zullen eerlijk antwoorden."

Selena aarzelde. "Waarom—waarom ben je zo openhartig? Tegenover ons? Je kent ons nauwelijks."

"Omdat we iets herkennen," zei Cain. "Jullie zijn net als wij – mensen die hebben geleden, die verlies hebben geleden, die proberen een manier te vinden om ermee te leven."

"En omdat," voegde Raven eraan toe, "we het zat zijn om te doen alsof. In de normale wereld moeten we ons gedragen alsof we – normaal. Gelukkig. Stabiel zijn. Maar hier, bij jou – kunnen we zijn wie we werkelijk zijn."

'En wie is dat?' vroeg Damon.

Raven en Cain keken elkaar weer aan. Toen sprak Raven.

"Mensen die duisternis met zich meedragen. Kaïn heeft mensen pijn gedaan. In het verleden. Niet zonder reden, maar hij heeft het gedaan. En ik – ik heb mijn eigen demonen. Verslaving. Zelfvernietiging. We hebben allebei dingen gedaan waar we ons voor schamen."

"Maar we oordelen niet over elkaar," zei Cain. "We accepteren elkaar. Volledig. Zo werken we."

Selena voelde een last van haar schouders vallen. "Damon heeft... hij heeft een verleden. Een duister verleden. Geweld, misdaad... dingen die ons uiteindelijk Ana hebben gekost."

Het was de eerste keer in weken dat ze Ana's naam hardop had uitgesproken. Damon pakte meteen haar hand vast en kneep erin.

'Vertel het ons maar,' zei Raven zachtjes. 'Als je wilt. We luisteren.'

En zo vertelden ze – langzaam, aarzelend – hun verhaal. Damons verleden met de Russische maffia. Viktor. De bedreigingen. Ana's eerste ontvoering. De tweede. De rechtszaak die hun dochter van hen had afgenomen.

Toen ze klaar waren, was Selena's gezicht nat van de tranen. Damon had een strakke kaak, zijn ogen droog maar hard.

Raven stond op, liep de kamer door en knielde voor Selena neer. "Dat is... ik kan het me niet voorstellen. Het spijt me zo."

"Maar het is nog niet voorbij," zei Cain. "De rechtszaak – er is altijd nog een mogelijkheid tot hoger beroep. Er zijn manieren om te vechten."

"We hebben het geprobeerd," zei Damon botweg. "Elke advocaat zegt hetzelfde: we moeten wachten. Bewijzen dat we stabiel zijn. Minimaal vijf jaar voordat we überhaupt een verzoek tot omgangsrecht kunnen indienen."

"Vijf jaar is niet een eeuwigheid," zei Raven. "En in de tussentijd bouw je iets op. Je geneest. Zodat je er klaar voor bent als je haar terugkrijgt."

Dat was wat hun therapeut had gezegd. Maar het horen van iemand die het begreep – iemand die er niet voor betaald werd – kwam anders over.

"Dankjewel," fluisterde Selena. "Voor je begrip."

De avond nam daarna een andere wending – lichter, maar tegelijkertijd ook diepgaander. Ze praatten over van alles: angsten, verlangens, fantasieën die ze nog nooit hardop hadden uitgesproken.

"Ik ben bang," gaf Selena toe na haar derde glas whisky, "dat Damon me zal verlaten. Dat hij zich realiseert dat hij beter af is zonder mij."

"Nooit." Damon sloeg zijn arm steviger om haar heen. "Dat zal nooit gebeuren."

"Maar wat als—"

"Geen 'wat als'-vragen." Hij dwong haar hem aan te kijken. "Ik laat je nooit gaan. Jij bent de enige constante in mijn leven. Het enige dat zinvol is."

"Ik had hetzelfde gevoel bij Kaïn," zei Raven. "Nadat zijn broer was overleden, dacht ik dat hij me zou verlaten. Dat hij zo diep in verdriet zou wegzinken dat er geen plaats meer voor mij zou zijn."

"Ik was er bijna," gaf Cain toe. "De eerste zes maanden was ik een wrak. Ik dronk te veel, maakte te veel ruzie en stootte Raven steeds af als ze me probeerde te helpen."

"Wat is er veranderd?" vroeg Damon.

"Dat deed ze." Cain keek Raven aan met een intense blik waardoor de kamer kleiner leek. "Ze weigerde te vertrekken. Hoe hard ik ook aandrong, ze bleef. En uiteindelijk beseftte ik dat ik niet alleen wilde rouwen. Ik wilde leven. Met haar."

"Zo voel ik het," zei Selena. "Rouwen is – bijna – makkelijker. Leven is moeilijker. Dat vergt inspanning."

"Maar het is het waard," zei Raven. "Geloof me maar."

Naarmate de avond vorderde, werd het gesprek intiemmer – niet per se seksueel, maar persoonlijk op een manier die ongedwongen aanvoelde.

"Mag ik je iets vragen?" vroeg Kaïn plotseling. "Iets misschien te persoonlijks?"

"Probeer het maar," antwoordde Damon.

"Jullie twee—jullie intimiteit. Is het—is het nog hetzelfde? Na alles?"

Selena voelde haar wangen warm worden, maar Raven kneep bemoedigend in haar hand.